

Αναστάσιμες Αποδείξεις

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Αποδείξεις ζητά ο σύγχρονος άνθρωπος για την πίστη. Στην αγωνία του, αυτήν που παραδέχεται και αυτήν που προσποιείται ότι δεν έχει, για τον θάνατο και το αν υπάρχει αιώνια ζωή, επικαλείται την ανάγκη του να γνωρίζει αληθινά τι συμβαίνει και τι θα συμβεί στο επέκεινα. Γι' αυτό και στους καιρούς μας η απιστία περισσεύει. Η πίστη όμως ουδέποτε θα πάψει να διακηρύττει την ανάσταση του Χριστού μας ως τη μοναδική απάντηση, η οποία δίνει νόημα ζωής και αιωνιότητας στον αναζητητή άνθρωπο. Και θα επικαλείται τεκμήρια τα οποία αυτός που θέλει μπορεί να επιβεβαιώσει την αυθεντικότητά τους μέσα στον χρόνο.

Η μαρτυρία των αποστόλων

Το πρώτο τεκμήριο είναι η μαρτυρία των αποστόλων. «Μετά τον θάνατό του ο Χριστός παρουσιάστηκε σ' αυτούς ζωντανός με πολλές αποδείξεις. για σαράντα μέρες τους εμφανιζόταν και τους μιλούσε σχετικά με τη βασιλεία του Θεού» (Πραξ. 1, 3). Οι απόστολοι δεν επινόησαν το γεγονός της αναστάσεως. Το έζησαν στις αλλεπάλληλες συναντήσεις με τον αναστάντα Χριστό. Βεβαιώθηκαν

ψηλαφώντας τον, βλέποντάς τον να γευματίζει μαζί τους, να συζητά, να τους ενθαρρύνει, να προλέγει τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος, την πορεία όλου του κόσμου προς τη βασιλεία του Θεού. Και μοιράστηκαν αυτή τη χαρά με όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι στην συνέχεια μαθήτευσαν κοντά τους, βαπτίστηκαν, έζησαν τη ζωή της πίστης. Των αποστόλων μαθητές είμαστε κι εμείς, ως μέλη της μίας, αγίας, αποστολικής και καθολικής Έκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι δεχόμαστε την εμπειρία του αναστάνατος Χριστού, εμπιστευόμενοι τον λόγο και το παράδειγμά τους. Και μετέχουμε στη χαρά τους, που γίνεται χαρά μας!

Η ομολογία των αγίων

Το δεύτερο τεκμήριο είναι η ομολογία των αγίων της πίστης μας. Μάρτυρες, ασκητές, κληρικοί και λαϊκοί, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, αφιερώθηκαν στον Χριστό μέχρι θανάτου. Δεν λύγισαν μπροστά στη δύναμη τριών μεγάλων εξουσιών. Η πρώτη είναι η κοσμική, η οποία συνέχισε να σταυρώνει με διάφορους τρόπους όσους πίστευαν στον αναστάνατα, δίδοντας τον στέφανο του μαρτυρίου του αίματος, του μαρτυρίου της περιφρόνησης και των υβρισμών, της εξορίας από τα τερπνά της ζωής. Η δεύτερη είναι αυτή που θεωρεί ως σκοπό του ανθρώπου το να ευχαριστηθεί τη ζωή του με βάση τα αγαθά και τις ηδονές του πολιτισμού κάθε εποχής, όταν διατυπώνει το ερώτημα: «πως μπορεί ο καθένας να ευτυχήσει;». Κι αυτή η εξουσία προβάλλει το γεγονός ότι μια φορά μονάχα ζούμε και η πίστη ζητά να πορευτούμε με στερήσεις των αγαθών, των δικαιωμάτων, των απολαύσεων στο όνομα μιάς ανάστασης η οποία θα αργήσει να έρθει. Η τρίτη είναι αυτή του φόβου, ότι ο θάνατος μας οδηγεί στον μηδενισμό, στην ανυπαρξία, στο τίποτα, και ποιος

ο λόγος να πιστεύουμε; Οι άγιοί μας όμως νίκησαν και τις τρεις εξουσίες, γιατί έζησαν την εμπειρία της παρουσίας του Χριστού. Τον κοινωνούσαν στα μυστήρια της Εκκλησίας. Τον ζούσαν στην αγάπη προς τους συνανθρώπους τους. Είχαν την μυστική χαρά της προσευχής. Έβλεπαν τα θαύματα τα οποία γίνονταν στο όνομα του αναστάντος. Και με θάρρος πορεύτηκαν εναντίον του κοσμοκράτορος του αιώνας τούτου, δείχνοντας ότι «πύλαι Άδου ου κατισχύσουσι της Εκκλησίας» (Ματθ. 16,18) και της πίστης που αυτή δείχνει!

Η δύναμη της συγχώρησης

Το τρίτο τεκμήριο είναι η εξάπλωση του Ευαγγελίου του αναστάντος Χριστού όχι διά της βίας και των πολέμων, αλλά διά της αγάπης και της συγχώρησης. Ο κόσμος ευαγγελίσθηκε βλέποντας τους χριστιανούς να αγαπούν τους εχθρούς τους. Να επιλέγουν αντί της εκδίκησης την προσευχή για όσους τους αδικούσαν, για όσους τους ταλαιπωρούσαν, τους βασάνιζαν, τους θανάτωναν. Να προσφέρονται στη διακονία του πλησίον τους, θυσιάζοντας και τον ίδιο τον εαυτό τους. Να υπομένουν, να ανέχονται, να δίδουν κι ας μην έπαιρναν τίποτε ως ανταπόδοση. Αυτό το ήθος της αγάπης και της συγχώρησης άλλαξε τον κόσμο, την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας, τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι έβλεπαν τον συνάνθρωπό τους. Αυτό το ήθος πηγάζει από την προσευχή του Χριστού επάνω στον σταυρό στον Πατέρα του να συγχωρέσει τους σταυρωτές του, πηγάζει από τον πανάγιο τάφο στον οποίο ο Τριαδικός Θεός συγχώρεσε την ανθρώπινη αμαρτία και αποστασία, πηγάζει από την ελπίδα ότι ο αναστάς Κύριος θα συγχωρέσει εμάς που συγχωρούμε όλους όσοι μας οφείλουν!

Οι αναστάσιμες αποδείξεις μπορεί να μην πείσουν όσους θέλουν να βλέπουν τη ζωή με βάση τις αισθήσεις και τον ορθολογισμό. Αυτούς που έχουν εμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις, στα ανθρώπινα κατορθώματα, στην πεποίθηση ότι μόνο για το σήμερα υπάρχουμε. Όσοι όμως μετέχουμε στη χαρά της Ανάστασης, όσοι υψώνουμε τις λαμπάδες μας δείχνοντας ότι και στα χέρια μας και στην καρδιά μας κρατάμε τη λάμψη του νικητή του θανάτου, όσοι τον κοινωνούμε αναστημένο και τον αφήνουμε να κατοικήσει στις καρδιές μας, βεβαιώνουμε την ανθρωπότητα με τη θριαμβευτική, χαρούμενη και ελπιδοφόρα κραυγή: Χριστός ανέστη! Αληθώς ανέστη! Κι εμείς μαζί του!

[themistoklismourtzanos.blogspot.com](https://bit.ly/3tkz3IR)

<https://bit.ly/3tkz3IR>